

Geschiedkundige kaart der groote volksverhuizing, overgenomen uit den atlas van Lesage

<https://hdl.handle.net/1874/380402>

Inleiding

GESCHIEDENS DER VOLKSVERHUIZING, en wijze, waarop men zich van de hiernaas geplaatste Kaart moet bedienen.

De inval der Nomadische volken in het Romeinsche Rijk is ontegenzeggelijk onder de voornaamste, doch tevens onder de duisterste tijdkavlen der Algemeene Geschiedenis te rangschikken, en het is voor ieder ongewijde in deze wetenschap bijna onmogelijk, het verhaal der toeneelen van verwarving en slagting, welke deze inval ten gevolge had, gunstelijk met een te zatten en goed in het geheugen te brengen, zoo hij zich slechts van het gewone middel bedient: de bloote lezing van over dit onderwerp geschrevene Werken. Het is om deze redenen, dat de Heer LESAGE (Graaf van Las Cases) besocht was, dit hoogst belangrijk en zoo weinig bekend tijdstrek der Geschiedenis, op eene zoo veel mogelijk eenvoudige en aanschouwelijke wijze, in zijnen Atlas voor te stellen, en het zijn de vruchten zijner nasporingen, welke wij thans onzen lezeren op de hiernaas geplaatste kaart aanbieden.

Op dezelve heeft men, door verscheidend gekleurde vakken, de onderscheidene oorden aangeduid, uit welke deze volken kwamen afzakken; verder door eveneens gekleurde strepen de wegen, die zij namen, en eindelijk door andere vakken de plaatsen, waar zij zich hebben neêrgezet. Zoo zien wij de Angelen en Saksen de monden van de Elbe verlaten, de zee oversteyenen, en zich in Britannië ontschepen, alwaar zij de zogenoemde Heptarchie of de zeven Angel-Saksische Rijken stichtten, welke namen op de kaart te vinden zijn. Ingeelgk zien wij de Franken den Rijn overtrekken en aan de Bourgondiërs en Visti of West-Gothen het door hen ten ondergebragte Gallië ontweldigen; de West-Gothen daarentegen, die van de oostzijde des Donaus gekomen waren, Ilyrië verwoest, Italië doorkruist en zich eenigen tijd in Gallië ophielden hadden, begeren zich daarop naar Spanje, alwaar hun Rijk zich ongeveer 300 jaren staande houdt, totdat hetzelfde door de Saracenen woest onoverre gevoeren, enz.

Ieder onpartijig beoordeelaar zal met ons moeten toestemmen, dat deze zoo eenvoudige als duidelijke wijze om de Geschiedenis voor te stellen, op eëmaal al de moeijeligheden zal doen verdwijnen, welke men tot nog toe bij de studie dezer groote volksverhuizing heeft kunnen ontmoeten. De verwarving, die e noodzakelijk bij de beschrijving van dit tijdstrek in de boeken moet hoerschen, kan hier niet bestaan; door dit middel worden de duisterste zaken in het helderste daglicht gesteld.

Ten einde dit merkwaardige tijdstrek der Geschiedenis nog meer sijn een te zatten, hebben wij op het hier tegenover geplaatste blad, zowel als op de bescheidenlijke kaart, de bijzondere geschiedenis van ieder dezer nomadische volken op eene zoo veel mogelijk beknopte wijze ter neêr gesteld, welke bijzonderheden uit het Werk van LESAGE, gedeeltelijk uit de Encyclopédie Méthodique; de West-Gothen, Romeinsche Geschiedenis, uit PARRIS, Wijkverrigte en Staatkundige Geschiedenis der Wereld, uit KUNZ, Histories du Bas-Empire en uit de Faits Universels van BOUTET DE MONCHAUX getrokken hebben.

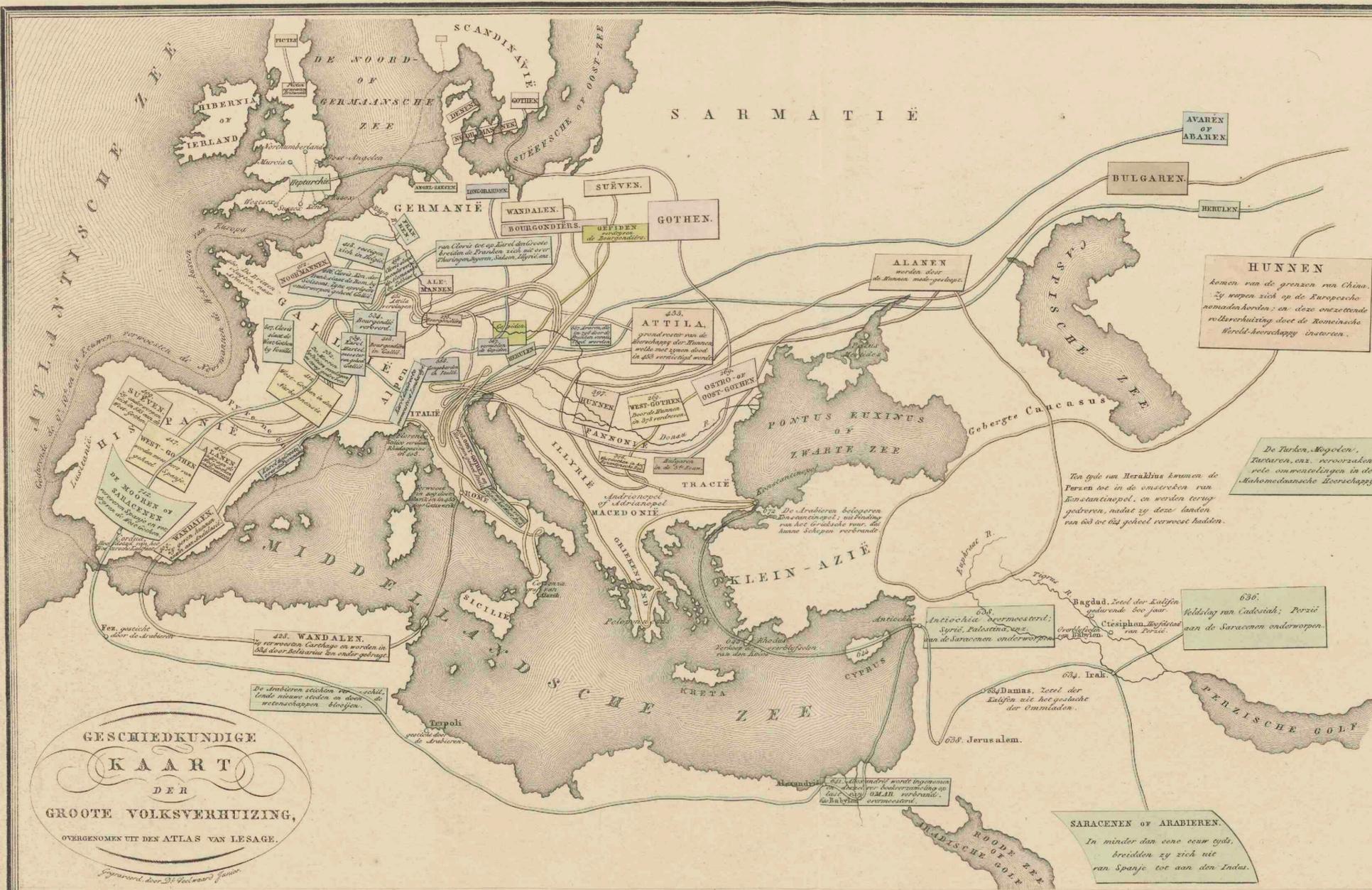
INDEELING

NOMADEN-VOLKEN.

Men kan dezelve in drie groote afdelingen onderscheiden: de Noord- en Oost-Europesche en de Aziatische Stammen.

De Noord-Europesche waren voornamelijk de volgende: de Oost- en West-Gothen, de Gepiden, de Saksen, de Wandalen, de Bourgondiërs, de Longobarden, de Angelen, de Saksen, de Franken, de Denen, de Noormannen, enz. Onder de Oost-Europesche kan men verstaan de Slaven, de Venediers, de Bulgaren, de Bosniërs, de Serviers, de Croaten, de Polen, de Russen, enz.

Eindelijk rangschikte men onder de Aziatische Stammen de Hunnen, de Avariërs, de Avaren, de Herulen, de Hongaren, de Turken, de Saracenen of Arabieren, enz.

GESCHIEDKUNDIGE KAART DER GROOTE VOLKSVERHUIZING, OVERGENOMEN UIT DES ATLAS VAN LESAGE. Opgevaard. door Dr. Veeltmaat Janine.

DE FRANKEN.

Ofchoon de afkomst der Franken steeds een raadsel blijft, en slechts tot het maken van eene menigte uiteenlopende stellingen aanleiding heeft gegeven, is men het echter hieromtrent algemeen eens, dat dezelve een verbond van onderscheidene Germaansche volkstammen uitmaakten, die zich van den Rijn tot aan den West-Industrie, en zich vereenigd hadden, om des te beter de gemeene onafhankelijkheid tegen de Romeinen te kunnen handhaven.

Na langdurige en moeijelijke oorlogen gevoerd te hebben, gelukte het hun eindelijk de vergaating van het Westersche Hof te erlangen, om zich op den linker Rijn-oever neder te zetten, van waar zij allengskens meer en meer uitbreidden, naar mate het Romeinsche Rijk zwakker werd.

Het is gewoonlijk van hun Opperhoofd of Koning PHARMOON, omstreeks het jaar 418, dat men de stichting of danstelling van het Frankisch gebied begint af te tellen.

Doch het was Clovis of Clothar, aan wien de Franken hunne eerste groothed verschuldigd waren. Kleinzoon van Meroveus (naar wien het eerste of Merovingische Konings-geslacht genoemd werd.) was hij de held zijner natie, en aanvaardde, nog geen twintig jaren oud, het opperste gezag.

In 486 versloeg hij bij Soissons het overhoofd der Romeinsche magt in Gallië; waarna hij de Thuringers overwon, en onderwierp zich gedeeltelijk de Alemannen bij Zulpich (Tollbac), en bracht zich van daar tot diep in Duitschland uit. — In dit zelfde jaar (496) ging hij tot het Christendom over, werd te Rheims gedoopt en nam het Catholische leerbegrip aan: eene opmerkenwaardige uitoedering, dewijl alle overige tot de Christelijke Kerk bekeerde volkstammen de Ariëansche begielen waren toegedaan. Welteige was het om deze reden, dat hij met den erffind van Alarichstijfde Koning begiftigd werd, welke al zijne opvolgers getrouwelijk hebben blijven dragen.

In het jaar 500 werd door hem het Frankisch Rijk gesticht, dat, na 13 en eene halve eeuw bestaan te hebben, tegenwoordig eene der magtigste en bloeiendste heerschappijen der wereld uitmaakt.

Clovis stierf te Parijs in het jaar 511. —

DE AVAREN, AWAREN OF ABAREN.

Deze zwerrende volkstem, die van de oevers der Caspische zee kwam afstakken en ongeveer denzelfden weg liep, welke vroeger de Alanen genomen hadden, verscheen zich het eerst in 357 op de grenzen van het Byzantijnsche Rijk. — Van hier zonden eenen Algevaardige naar Keizer Jovianus ter verrijking eener strek lands tot woonplaats, en deze Vorst, na vergesne pogingen in het werk gesteld te hebben, om hunne wapenen tegen andere naburen te doen rigten, zag zich genoodzaakt, hun een gedeelte van Pannonië af te staan. — Doch aanvankelijk waren zij hiervan in bezit gesteld, al zij verspreiden zich in Thracië en Thuringen, en verontrastten inzonderheid dit laatste Land dusdanig, dat Soterz, Koning van Austerrië, (Oost-Frankrijk) tegen hen te veld trok en omstreeks 965 aan de boorden van de Elbe versloeg. Bij het leveren van eenen tweeden veldslag was hij nogtans minder gelukkig: hij onderging eene volkomen nederlaag en kon zich niet, dan door middel van groote geldopofferingen, van deze lastige naburen onttaan.

De Avaren, hunne wapenen dede naar eene andere wijze kundende werden, vereenigd zich daarop met de Longobarden, om gezamenlijk de Gepiden, bondgenooten der Romeinen, aan te vallen, welke volkstem zij weldra verdelgden.

Na dit wapenfeit verrigt te hebben, keerden zij naar Pannonië terug, verontrastten de omstreken van Konstantinopel en dwongen den Keizer bij onbedachtzaamheid tot het opbrengen eener jaarlijksche schatting, waarop zij het Byzantijnsche grondgebied verlaten.

Tegen KARL den Groote waren zij minder gelukkig. Zijn onvoorzigtighegijve in een verbond met Tassilo, Hertog van Beijeren, tegen deze Keizer van het Westersche Rijk ingelasten hebbende, werden zij na den val van hunnen bondgenoot door de Franbische legersonten geheel verlagen, en hun Land, waarin men groote schatten vond, onder den naam van Oostelijke Mark, in 796 met Duitschland vereenigd.

Voor het overige komt men algemeen overeen, dat zij zeer veel verschilden met de eigenlijke Avaren, die zich in Sythië zoo gevreesd gemaakt hadden, en dat zij eersttijds de namen van Ogoren en Ouarokhous droegen.

DE ALEMANNEN.

De Alemannen, Alamanni of Alambani, waren, volgens het algemeen gevoelen, een zamennapstel van Germaansche of wel Gallische volkstammen, die zich in de landstreek der Longobarden en daarna de Wurtemberg bevindt, hadden neêrgezet, ofschoon sommige schrijvers gelooven, dat het woord Alemannen van de rivier Altmühl, in Frankensland, die men voorheen Alemannus noemde, wordt afgeleid.

Meer zeker is het intusschen, dat zij, door hunne gedurige invallen, het noordelijk Italië zooveel als Gallië alomtegenwoordig verontrastten, dat Keizer Constantijn behoeft tegen hen te wille te trekken en hen in 314 geheel verdelgde, om welke reden hij den bijnamen van ALAMANNUS aanhem. In weerdil deze nederlaag maakten zij zich in 234 meester van vele sterken op den Rijn, waarop MAXIMIANUS eenen inval in hun Land deed en alles te vuur en te zwaard verdelgde. Doch weldra herstelden zij zich van deze gevoelige slag, en hervatouden na weder hunne strooptogten, die zij bijna onafgehoort tot 357 voortzetten, in welk jaar JULIUS AEMILIUS STRATIUM (Argentorat) aantatte en geheel verdelgde. — In dezen slag, welks verlies hen noodzaakte Gallië te ontruimen, werden de Romeinen door de Bataviërs getrouw bijgestaan, en had de Keizer een groot deel der overwinning aan hunnen mede te danken. Eerst onder halve eeuw daarna, werd er een einde aan deze roofmetige en ontneembarde herden gemaakt: in 496, terwijl deze Alemannen de stad Keulen bezielden hielden, werden zij door den jongen Clovis, Koning der Franken, bij Zulpich (Tollbac) aangevallen en geheel overwonnen. Van dien tijd af verspreiden zij zich over geheel Duitschland, en hadden geen eigene Koningen meer.

De naam dezer Alemannen is nogtans bij de Frankens bewaard gebleven, die onder dezelve tot op den huidigen dag al die volkeren verstaan, welke den regter-oever des Rijns bewonen, en door ons Duitschers worden genoemd.

DE HERULEN.

De Herulen, die langs de oevers der Pontus Euxinus (Zwarte Zee) in Europa waren binnen gedrongen, te zettelen zich aan de boorden des Donaus neder, van waar zij al dadelijk de Longobarden en daarna de Grieksche Keizers beoorlogden.

PACOETUS beweert, dat zij hunne grijsaard en ziele ombrachten, met inzig, om hen van eenen langzamen dood te bevrijden; doch JUSTINIANUS aan het Keizerrijk gekomen zijnde, gaf hun eene strek lands ter bewoning, en bewoog velen hamee tot het Christendom over te gaan.

Van dien tijd af werden zij onder de zogenoemde Romeinsche Hulpheiden begrepen en traken Keizerlijk soldij. Doch toen, weinig tijds vóór de ontbinding van het Westersche Keizerrijk, deze soldij gedeeltelijk of soms in het geheel niet meer betaald werd, besloten eenige dezer Hulpheiden zich zelve in 567 geheel noordelijk Italië, die zich dadelijk van Paris, Milaan, enz. meester maakte, en in 568 tot Koning over deze ariënsche Staat, aan welken hij het koninkrijk tot staatsinrigting gaf, uitgeroepen werd.

Deze Lombardische heerschappij, die zich over geheel noordelijk Italië uitstrekte, en zich langzamerhand meer en meer bevestigde, werd eerst twee eeuwen daarna, in het jaar 774, door KARL den Groote, onder dezerleer laatste Koning DEDMARS, geheel ontbonden.

Sommige Geleerden willen weten, dat het de Longobarden waren, die het eerst op het denkbeeld kwamen, om het noordelijk Italië te ontruimen, en welke het eerst alomtegenwoordig Italië uitstreekte, en zich langzamerhand meer en meer bevestigde, werd eerst twee eeuwen daarna, in het jaar 774, door KARL den Groote, onder dezerleer laatste Koning DEDMARS, geheel ontbonden.

Sommige Geleerden willen weten, dat het de Longobarden waren, die het eerst op het denkbeeld kwamen, om het noordelijk Italië te ontruimen, en welke het eerst alomtegenwoordig Italië uitstreekte, en zich langzamerhand meer en meer bevestigde, werd eerst twee eeuwen daarna, in het jaar 774, door KARL den Groote, onder dezerleer laatste Koning DEDMARS, geheel ontbonden.

Verstien jaren lang handhaafde zich ONASTA in dit gezag, toen TUOMEXAS, aan het hoofd der Oost-Gothen, naar Italië opbrak en de heerschappij der Herulen in 492 volkomen vernietigde.

DE LONGOBARDEN.

Dit volk, dat zich van de kusten der Oostzee, in 491, langs de boorden der Morava was komen neêrzetten, werd van daar door Keizer Jovianus in Pannonië genomen, met ommetrek, om dezelve den Gepiden tegen te stellen. Het duurde dan ook niet lang, of deze beide volken werden het eenens, waarop de Longobarden, onder aanvoering van hunnen Koning ARDOBUS, en door de Avaren ontdaant, den Gepiden volkstem in 567 geheel verdelgden. (Zie de Gepiden).

NASSAS, zich over de Keizerin SOPHIA te beklagen hebbende, riep waarschijnlijk ALBOINUS in Italië, die zich dadelijk van Paris, Milaan, enz. meester maakte, en in 568 tot Koning over deze ariënsche Staat, aan welken hij het koninkrijk tot staatsinrigting gaf, uitgeroepen werd.

Deze Lombardische heerschappij, die zich over geheel noordelijk Italië uitstrekte, en zich langzamerhand meer en meer bevestigde, werd eerst twee eeuwen daarna, in het jaar 774, door KARL den Groote, onder dezerleer laatste Koning DEDMARS, geheel ontbonden.

Sommige Geleerden willen weten, dat het de Longobarden waren, die het eerst op het denkbeeld kwamen, om het noordelijk Italië te ontruimen, en welke het eerst alomtegenwoordig Italië uitstreekte, en zich langzamerhand meer en meer bevestigde, werd eerst twee eeuwen daarna, in het jaar 774, door KARL den Groote, onder dezerleer laatste Koning DEDMARS, geheel ontbonden.

Sommige Geleerden willen weten, dat het de Longobarden waren, die het eerst op het denkbeeld kwamen, om het noordelijk Italië te ontruimen, en welke het eerst alomtegenwoordig Italië uitstreekte, en zich langzamerhand meer en meer bevestigde, werd eerst twee eeuwen daarna, in het jaar 774, door KARL den Groote, onder dezerleer laatste Koning DEDMARS, geheel ontbonden.

Sommige Geleerden willen weten, dat het de Longobarden waren, die het eerst op het denkbeeld kwamen, om het noordelijk Italië te ontruimen, en welke het eerst alomtegenwoordig Italië uitstreekte, en zich langzamerhand meer en meer bevestigde, werd eerst twee eeuwen daarna, in het jaar 774, door KARL den Groote, onder dezerleer laatste Koning DEDMARS, geheel ontbonden.

Sommige Geleerden willen weten, dat het de Longobarden waren, die het eerst op het denkbeeld kwamen, om het noordelijk Italië te ontruimen, en welke het eerst alomtegenwoordig Italië uitstreekte, en zich langzamerhand meer en meer bevestigde, werd eerst twee eeuwen daarna, in het jaar 774, door KARL den Groote, onder dezerleer laatste Koning DEDMARS, geheel ontbonden.

DE HONGAREN.

Waarschijnlijk afstammelingen der Hunnen, die zich sedert 889 weder in Europa binnen gedrongen hadden. Met oogmerk om het Rijk van ATRIA te herstellen, hadden zij, door hunne invallen in Duitschland en het Byzantijnsche Rijk, deze Landen uitersnovertrast, en zich tevens in Pannonië aan de beide oevers des Donaus vestigend.

Ten einde aan deze herhaalde strooptogten voor sloop maal en perk te stellen, werd in 935 Duitschland geheel magt opgevoeren, die, onder aanvoering van de Hertogen LUDWIG van Zwaben en KONRAD van Lotharingen, op den 10 Augustus van dat jaar, op het Lechfeld bij Augsburg, de Hongaren ontwaant, en dezelvezen alomtegenwoordig verdelgde, dat zij voor het vervolg van hunne invallen afsagen.

Allengeens werden zij meer en meer beschaafd en namen eindelijk het Christendom aan.

Er bevinden zich schrijvers, die vermenen, dat de Hongaren onder de Laplanders wellicht dezelfde afkomst zouden kunnen hebben. Ware dit het geval, zou van waar kan dan het vroeger verschil ontstaan, dat deze beide volkeren thans kenmerkt? Zouden de Hongaren hun bloed vereeld hebben, door met andere natien in aanraking te zijn gekomen of wel, zoude de kante en gure luchtstreek van Lapland het meerzowel als het physisch van hare bewoners in dusdanige mate veranderd hebben?

De geschiedenis der invallen van deze volken in de Nederlanden, hebben wij op het hiernaasverstaande Register-Blad afzonderlijk behandeld.

DE NOORMANNEN EN DENEN.

Het noordelijk gedeelte van Europa, onder den algemeenen naam van Scandinavië bekend, was door verscheidene zeevarende volken bewoond, waarvan de Noormannen en Denen verre weg de voornaamste en magtigste waren. — Deze stoute zeeschoumers bevoeren Europa's westelijke kusten, van Jütland tot Italië, gedurende de 9de, 10de en 11de eeuwen, en deden alden vele handelingen en strooptogten vooral in de Nederlanden en in Frankrijk.

Nadat EUGENE de zeven Angel-Saksische koninkrijken onder zijnen scepter vereenigd had, kwamen de Denen eens landing in Engeland maken, en hielden er zich eenigen tijd als veroveraars staande, totdat ALFRED den Grote in 878 hen geheel overwon. — In 1002 namen de Denen, onder CARL of KOOR, op nieuw beut van dit eiland, maar moesten het zetro in 1066 weder voor de Noormannen inruimen, die onder WILLEM den Veroveraar, Hertog van Normandië, de Engelsen ter hulpe waren komen steunen, en er zich nu op hante beurt geheel meester van maakten.

De geschiedenis der invallen van deze volken in de Nederlanden, hebben wij op het hiernaasverstaande Register-Blad afzonderlijk behandeld.

Nauwelijks hadden de Romeinen in 426 Britannië ontruimd, al de Fieten en Schotten, die, gedurende hun verblijf op dit eiland, in deszelfs noordelijk gedeelte waren teruggevloden geworden, vielen nu van alle zijden op de Britten, en noodzaakten daardoor dit volk de haly der in Duitschland woneude Angelen en Saksen in te roepen. — Dit sannaek geboor gevende, staken zij, onder aanvoering hunner opperhoofden HENSOIR en HOZIR, in 446 naar Britannië over; doch in stede van dit Land te vreemden aanval te beschermen, maakten zij er zich meester van, en stichtten daarop zeven Angel-Saksische Rijken, die gewoonlijk onder de benaming van Heptarchie bekend zijn. Deze koninkrijken, welke eerst in de negende eeuw, hetz door erfelijk, hetz door verovering, onder éénen schep-tervereenigd werden, waren de navolgende: Kent, Sussex, Westsex, Northumberland, Essex, Oost-Angelen en Mercia. De ongetukkige Britten intusschen, die zich op zulk eene gewilligheids wijze van hun veroveraars overwonnen bekeer te draken. ROSAMUND wreekte weldra deze heidsche daad met den dood van haren vervolger, die nogtans vooft een goed Ariënsch Christen te zijn.

Of dit volk met de Gothen of wel met de Longobarden eene gemeenschappelijke afkomst zoude hebben, valt niet te beslissen. Eerstbondgenooten der Hunnen, die zij in den veldslag bij Châlons-sur-Marne getrouw bijstonden, keerden zij na ATRIA's dood de wapenen tegen hen, en na den dood de nederlaag gegeven te hebben, waren bij ETRIA, ATRIA's oudste zoon, sneeveld, namen zij bezit van DACIË.

De Longobarden middelwyl meer zuidwaarts getrokken zijnde, ontmoetten zij deze Gepiden op hunnen weg, en bezagen dezelve weldra tot onderwerping. Het navolgende zal de zeden dezer volkeren meer doen kennen.

Toen ARDOBUS, Koning der Longobarden, de Gepiden geheel vernield en hunnen Koning GASTULUS eigenhandig gedood had, liet hij met het schied van dezen overwonnen Vorst eene drinkbeke met verwaarden en noodzaakte deszelfs dochter ROSAMUNDA, met wie hij in het huwelijk getreden was, gedurende de buitengewoonste wijze van hun veroveraars overwonnen bekeer te draken. ROSAMUND wreekte weldra deze heidsche daad met den dood van haren vervolger, die nogtans vooft een goed Ariënsch Christen te zijn.

DE TURKEN.

Uit het landschap TURKESIA, in Azië, afkomstig, hetwelk zij ten tijde van ANANAS als nomadisch volk aarschik reeds bewoonden, werden de Turken in de achtste eeuw door de Arabieren (Saksen) onderworpen, en te gelijker tijd tot het Mahomedaanisch geloof bekeerd.

Omstreeks van dien tijd af maakten zij de Invasie der Kalfica uit, en magtigden zich langzamerhand, en na dien tijd van haren verovering, onder éénen schep-tervereenigd werden, waren de navolgende: Kent, Sussex, Westsex, Northumberland, Essex, Oost-Angelen en Mercia. De ongetukkige Britten intusschen, die zich op zulk eene gewilligheids wijze van hun veroveraars overwonnen bekeer te draken. ROSAMUND wreekte weldra deze heidsche daad met den dood van haren vervolger, die nogtans vooft een goed Ariënsch Christen te zijn.

Omstreeks van dien tijd af maakten zij de Invasie der Kalfica uit, en magtigden zich langzamerhand, en na dien tijd van haren verovering, onder éénen schep-tervereenigd werden, waren de navolgende: Kent, Sussex, Westsex, Northumberland, Essex, Oost-Angelen en Mercia. De ongetukkige Britten intusschen, die zich op zulk eene gewilligheids wijze van hun veroveraars overwonnen bekeer te draken. ROSAMUND wreekte weldra deze heidsche daad met den dood van haren vervolger, die nogtans vooft een goed Ariënsch Christen te zijn.

Omstreeks van dien tijd af maakten zij de Invasie der Kalfica uit, en magtigden zich langzamerhand, en na dien tijd van haren verovering, onder éénen schep-tervereenigd werden, waren de navolgende: Kent, Sussex, Westsex, Northumberland, Essex, Oost-Angelen en Mercia. De ongetukkige Britten intusschen, die zich op zulk eene gewilligheids wijze van hun veroveraars overwonnen bekeer te draken. ROSAMUND wreekte weldra deze heidsche daad met den dood van haren vervolger, die nogtans vooft een goed Ariënsch Christen te zijn.

Omstreeks van dien tijd af maakten zij de Invasie der Kalfica uit, en magtigden zich langzamerhand, en na dien tijd van haren verovering, onder éénen schep-tervereenigd werden, waren de navolgende: Kent, Sussex, Westsex, Northumberland, Essex, Oost-Angelen en Mercia. De ongetukkige Britten intusschen, die zich op zulk eene gewilligheids wijze van hun veroveraars overwonnen bekeer te draken. ROSAMUND wreekte weldra deze heidsche daad met den dood van haren vervolger, die nogtans vooft een goed Ariënsch Christen te zijn.

Omstreeks van dien tijd af maakten zij de Invasie der Kalfica uit, en magtigden zich langzamerhand, en na dien tijd van haren verovering, onder éénen schep-tervereenigd werden, waren de navolgende: Kent, Sussex, Westsex, Northumberland, Essex, Oost-Angelen en Mercia. De ongetukkige Britten intusschen, die zich op zulk eene gewilligheids wijze van hun veroveraars overwonnen bekeer te draken. ROSAMUND wreekte weldra deze heidsche daad met den dood van haren vervolger, die nogtans vooft een goed Ariënsch Christen te zijn.

Omstreeks van dien tijd af maakten zij de Invasie der Kalfica uit, en magtigden zich langzamerhand, en na dien tijd van haren verovering, onder éénen schep-tervereenigd werden, waren de navolgende: Kent, Sussex, Westsex, Northumberland, Essex, Oost-Angelen en Mercia. De ongetukkige Britten intusschen, die zich op zulk eene gewilligheids wijze van hun veroveraars overwonnen bekeer te draken. ROSAMUND wreekte weldra deze heidsche daad met den dood van haren vervolger, die nogtans vooft een goed Ariënsch Christen te zijn.